

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΥΜΕΩΝΟΣ ΓΙΟΥΣΚΙΕΒΙΤΣ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς είχε πολλές έρωτικές επιτυχίες και γι' αυτό δεν είχε παντρευτεί. Την εποχή της διηγησεώς μας ήταν έρωτευμένος με μια πολύ νέα και πολύ όμορφη κοπέλλα, την Σούζι, η οποία μόλις είχε τελειώσει το γυμνάσιο. Η Σούζι ήταν ύψηλή, καλοκατωμένη, κομψή, και αγαπούσε τρελλά τον Βλαδίμηρο. Συνηθίζοντο συχνά και έκαναν περιπάτους μοναχικούς σε απόκεντρα μέρη των πάρκων της Πετροσπόλεως. Έκείνο το βράδυ ο Πέτροβιτς ήτο εξαιρετικά ανυπόμονος. Δεν έβλεπε την ώρα που θα συναντούσε την αγαπημένη του. Είχε ήδη σκοτεινιάσει όταν έβγηκε από το δωμάτιό του. Διέσχισε διαφόρους πολυθρόνους δρόμους όταν αϊφνης σε κάποια καρπή μιας μεγάλης λεωφόρου άκουσε μια γλυκειά γυναίκα φωνή να του λέγει :

— 'Αγάπη μου, έρχεσαι σπíti μου ;

'Εγώραιο εθδς και κύταζε. Μια γυναίκα με ώραίο ανάστημα, με το μικρό της καπελλάκι κατεβασμένο ως τα μάτια, τον έπλοιασε. "Ελαμπαν τα μεγάλα της μάτια τα οποία έφαινοντο μαύρα. Τί εινε τούτη πάλι; σκέφθηκε με άδιαφορία ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, αλλά τί μάτια όμορφα που έχει και τί καλοσχηματισμένο στόμα !. "Υστερα, χωρίς ν' άπαντήσει, εξακολούθησε τον δρόμο του.

— Γιατί δεν μου άπαντάντε ! ειπε η γυναίκα. Δεν εινε εύγενικό αυτό.

— Δεν έχω καιρό, απάντησε ο Βλαδίμηρος, για να πη κάτι και να την ξεφορτωθώ.

— Θά πηγαίνετε σε κανένα ραντεβού χωρίς άλλο, ειπε εκείνη γελώντας και δείχνοντας ξανά τα λαμπερά μαύρα μάτια της.

— "Ε ναι λοιπόν ! πηγαίνω σ' ένα ραντεβού, απάντησε λίγο νευρωμένος ο νέος και την έκτύταξε κατάματα.

Τό μάτια της του άρρεσαν τρομερά.

— Στό ραντεβού σας μπορείτε να πάτε και άσριο απάντησε η γυναίκα μ' έναν τόνον οικειον, σά να μιλούσε σε κανέναν παλιό γνώριμό της, έμένα όμως τ'ως δεν με ξανασυναντήσετε ποτέ πειά. 'Ελάτε, πάμε καλύτερα στο σπίτι μου κατοικώ άλλωστε δύο βήματα απ' εδώ. Είμαι γυναίκα ενδιαφέρουσα και σείς μου άρεσετε πολύ.

— Ξέρω γιατί σου άρέσω, εκέφθηκε ο Βλαδίμηρος. Και όμως δεν εινε άσχημη, ούτε πρόστυχη και εκφράζεται καλά. "Αν δεν ειχα την Σούζι, θα μου ήταν εύχαριστο να φλυαρήσω λίγο μαζί της.

Την έκτύταξε ξανά προσεκτικά και του άρεσε άκόμη περισσότερο. Κατέβαλε όλη την δύναμή του για να μην χαμφοθώ, αλλά δε μπόρεσε.

— Μου άρέσεις τρομερά, της εξωμολογήθη ο Βλαδίμηρος, ωσάν για να δικαιολογηθώ απέναντι του εαυτού του. Αισθάνομαι ότι δεν πρέπει να έλθω μαζί σου, και όμως χωρίς να θέλω, σε άκολουθώ. Νομίζεις, ότι κάποιος με σπρώχνει να πάω σπíti σου. Θα έλθω, ειπε τέλος, αλλά με μια συμφωνία : ότι θα μ' άφηψες να φύγω γλήγορα. "Εξαφνα από το νού του έπέρασε η εικόνα της Σούζι. "Η καυμένη, σκέφθηκε, θα με περιμένη άδίκως στο πάρκο !. "Αλλά ! ήταν τόσο ώραία η βραδεία και τόσο έλκυστική η γυναίκα που είχε εμπρός του, ώστε γλήγορα έληπόμνησε την κοπέλλα. Και χωρίς τίποτα πια να σκεφθώ, σχεδόν τυφλά, άκολούθησε την άγνωστη γυναίκα.

***

Καθισμένος κοντά της στον καναπέ του μικρού κομψού της δωματίου, γλυκοναρκωμένος από τα φίλια και τα χάδια της, εύτυχής, την άκουσε να του διηγείται τη ζωή της. "Ηταν Πολωνίδα, από την Βαρσοβία και άνηκε σε καλή οικογένεια. Δεκαέτη έτών ειχε έρωτευθεί τον οικοιδόδοκαλό της και ειχε φύγει μαζί του. "Επειτα από λίγους μήνας την εγκατέλειψε εκείνος και η εγκαταλελειμμένη δεν ετόλμησε να ξαναγγύσει στο σπíti της. Ειχε γίνει γκουβερνάντα σ' ένα σπίτι, ύστερα έζησε μ' έναν άξιωματικό, τον άφηκε, έγινε φίλη ενός ήλικιωμένου παραλή, ύστερα ενός φοιτητού έβραίου. Πέρασε νύχτες άρρώστειας και πόνο.

— Φυσικά, εξακολούθησε με τόνο απαλό, θα μπορούσα ίσως και να επιτύχω σε ζωή μου όπως τόσες άλλες γυναίκες που παθαίνουν, ότι έπαθα εγώ, αλλά τί τα θέλεις, δεν έχω τύχη.

"Αναγκάσθηκα να φύγω από τη Βαρσοβία. "Εζησα πολλν καιρό στη Μόσχα και στο Κίεβο. Εινε ένας χρόνος τώρα που βρίσκομαι εδώ. "Ο,τι περισσότερο με βασανίζει εινε η σκέψις του μέλλοντός μου. Τα ξέρω όλα, όλα τα καταλαβαίνω, δεν προσπαθώ να ξεγελάσω τον εαυτό μου. "Η όμορφη περνάει. "Αν μ' εγνώριζες όταν ήμουν δεκάξη χρόνων.. "Όταν έβγαίνα το βράδυ στον δρόμο, τότε που πήγαίνα άκόμη στο γυμνάσιο, όλοι οι νέοι της Βαρσοβίας με παίρναν το κατόπιν. "Η όμορφη περνά, επανέλαβε, τονίζοντας μια—μια τις συλλαβές με μια άδιστη μελαγχολία την οποίαν δεν έπρόσεξε ο Βλαδίμηρος. "Όσο λιγοστεύουν τα δικαιώματα που έχωμε στην εύτυχία, τόσο περισσότερο τη ζητούμε. Τα δόντια μου άρχίζουν να χαλούν και δεν μπορώ να φαντασθώ τον εαυτό μου με ψεύτικα δόντια. Και όμως θέλωτας και μή, θα το όποιμείω. "Α ! ο διάβολος να πάρη τα δόντια, δεν ξέρω πώς μου ήλθε αυτή η ιδέα...

— Λόγο τιμής εισαι πολύ όμορφη, ειπε ο Βλαδίμηρος. Καιρό ειχα να συναντησω γυναίκα σάν και σένα.

— Ναι, αλλά αυριο θα μ' έχεις ξεχάσει. Μην άπαντεις, μη λές όχι, αγαπημένη μου. "Εχω περισσότερο πειρα από σένα. Σ' εύγνωμονώ για τις ώρες της αγάπης που μου έδωκας αλλά δεν σου ζητώ τίποτε παραπάνω.

— "Ο,τι επίσης φοβούμαι, ειπε συνεχίζουσα την όμιλία της, εινε μήπως πάω καμιά μεγάλη άρρώστεια. Που θα εύρω τα χρήματα να γιατρευθώ ; "Επειτα αισθάνομαι ότι γεράνω. Είμαι 28 χρόνων. "Ως τα 40 θα μπορούσα να ζωω όπως και σήμερα, κατόπιν όμως ; "Ως τόσο όμως σου μένουν 12 χρόνια άκόμη, τα δυσκολότερα. Κουτοά—οτραβά θα τα καταφέρω. "Όταν όμως δεν θάμαι πια νέα ;

"Ενα ρίγος διέτρεξε το σώμα του Βλαδίμηρου Πέτροβιτς και έψιθύρισε σάν τρομαγμένο παιδί :

— Πάψε, σε παρακαλώ, μη μιλείς πια, γιατί μου κάνουν κακό τα λόγια σου.

— Και όμως εινε η αλήθεια, ότι σου λέγω, Βλαδίμηρε. Δεν άργει νάρθη ο καιρός που θάμαι άνικανη για ότι δήποτε, άρρωστη, γερά. Και ωστόσο η ψυχή μου θα εινε η ίδια. Κάθε στιγμή θα φωνάζω από μέσα μου : Δόστε μου χαρά, δόστε χαρά και σε μένα.. "Ω τα ξέρω πολύ καλά όλ αυτά, αγάπη μου. Θα είμαι χαλαωμένη κάπου, σε κανένα στενό άνήλιαγο δωμάτιο και θα συλλογίζομαι τη ώραία μου νειάτα και τα πλούσια μου μαλλιά.

— Και εγώ, πάντα, και όταν άκόμη είμαι εύτυχής συλλογίζομαι ότι ο θάνατός μου θα εινε άσυνήθειος, όχι φυσικός και η ιδέα αυτή διαρκώς με βασανίζει, ειπε εξαφνα με μια τρομερή ελικρίνεια ο Βλαδίμηρος.

— Αλήθεια, έψιθύρισε άργα

έκείνη με ύφος έκπληκτον.

Τον έκτύταξε κάμποση ώρα, και ύστερα με μίαν όρμην ένθουσιασμού, τον φίλησε.

— Εισαι όμορφη, της ξαναείπε.

— "Ισως δεν είμαι όμορφη, απάντησε εκείνη γελώντας. "Αλλά δεν πρόκειται τώρα για την όμορφιά μου. Δώσε μου το χέρι σου' μου άρέσει πολύ να φιλώ τα χέρια των άνδρών. Και ενώ έδινε ανάλαφρα φιλιά στο χέρι του, του ειπε εξαφνα με φωνή γλυκειά :

— Για όλα αυτά που σου ειπα, αγαπημένη μου, άπεφάσισα να πεθάνω. "Εινε έξη μίνες τώρα που το σκέπτομαι. "Αδύνατο να διαρκέση η θλιβερή αυτή ιστορία της ζωής περισσότερο, αγάπη μου. Και επειτα, λίγο νωρίτερα, λίγο άργότερα, δεν εινε το ίδιο ; Που δύο ημερών λίγο έλειψε να σκοτωθώ, αλλά την τελευταία στιγμή μου έλειψε το θάρρος. Μου έφάνη πολύ τραγικό να πεθάνω μόνη, έπρόσθεσε, κοιτάζοντας τον κατάματα με μια περιεργή έκφραση.

— Άπλαδη πώς τραγικό ; έρωτσησε ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, ενώ ένα έλαφρο ρίγος τον διέτρεξε δίχως να νοιώση το γιατί.

— Μα πώς δεν έννοιεσ αυτό που σου λέγω ; Μ' ένα πιστόλι στο χέρι, δλομύναχη. Δεν εινε καθόλου εύθυμο αυτό... "Ενψ άν ήμουν με άλλον...

— Εινε αλήθεια, έχεις δικαιο, ειπε ο Βλαδίμηρος μετά όλιγοτύμητον σκέπην και καθπούχασε. Που να βρεθώ όμως σύντροφος σε τέτοιο ... ταξείδι ;

— Σύντροφος ; απάντησε εκείνη έκπληκτος για την έρωτική του. "Όσοι θέλεις, φιλαράκο μου. "Όποιοι και νάνε άνάμεσα σ' αυτούς που συναντώ στο δρόμο, εινε κατάλληλος για την συν-

Πέρασε νύχτες άρρώστειας και πόνο.

τροφιά που θέλω. Μόλις άποκοιμηθῆ θά τόν σκοτώσω και έπειτα θά σκοτωθώ κι' εγώ. Μά τι έχεις; Φοβήθηκες;

«Ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς έποκώθηκε και την άρπαξε άπ' τó χέρι. Μία ιδέα ειχε λάμψει σάν άστρακι σ'ό μυαλό του :

«Αν ειμαι εγώ ó σύντροφος που ζητεί; Μά άραία παρέα έμπλεξα. Α άχι, πρέπει να φύγω άμέσως άπ' έδώ μέσα. Μά άχι, μά άχι, βλέπω άνοιχο». Και ó Πέτροβιτς έπαρέλαξε ένδομύχως πολλές φορές την λέξι άνοιχο, δίχως να ξέρη τó γιατί.

— Μά γιατί διάβολε θά σέ σκοτώνα εσένα; ειπε ή Πολωνέζα, γελώντας. Τι βλάκας που εισαι! Θά μπορούσα να σκοτώσω κανέναν πρόστυχο άνδρα, αντίπαθητικό, άχι όμως εσένα που εισαι τόσο καλός! Τι βλάκας που εισαι, καθ'μένη! Ζαναίπε και τόν έτραβήξε έλαφρά. «Όταν ó Βλαδίμηρος Πέτροβιτς υπεχώρησε, κοιτάζοντάς την με τρόμο σ'ά μάτια, τού έπιασε τó χέρι και σφίχθηκε με τρυφερότητα άπάνω του. Ένας βόστυχος της έπεσε σ'όν ώμο του και τó γλυκό αυτό χάδι καθυσάχασε τó νέο. Κατόπιν, όπως και σ'ό δρόμο, ποδάνοθη τόν εαυτόν του ύποχειριον μιας άγνωστον δυνάμεως :

«Φυσικά ó φόβος εινε γέλιο. Μία χαρτορίχτρα μου ειπε ότι δέν πρέπει να φοβάμαι παρά μόνον την θάλασσα», έσκέφη, και έπειτα άπό λίγο, σχεδόν μεγαλοφώνως και σάν για νά δικαιολογηθῆ σέ κάποιον, έπρόσθεσε : «Άλλωστε δέν έχω καμμίαν όρεξι νά πεθάνω τόσο νέος», ένώ συγχρόνως την έφίλησε θερμά...

— «Ήθελα να σκοτωθώ σήμερα, έπιθύηρισε με την καρδιά της φωνή της ή γυναίκα και ειχε άποφασίσει ότι ó πρώτος που θά σταντισθώ θ' άπέθνηκε μαζί μου. Άλλ' ó πρώτος αυτός ήσουν εσύ, και να γιατί άπεφάσισα να σκοτωθώ άνδρα, σέ μία βουμάδα... Πάλιν φοβάσαι; Βλάκας που εισαι τέλος πάντων! Μ' άν ήθελα να πεθάνω μαζί σου, θά σ'οδύεγα άπό πριν, κακομοίρη μου; Δός μου τó χέρι σου... Έκεινος εσάλειψε τó κεφάλι του. «Εινε κοιταμάρα! ειπε και άρχισε να την χαιδέη. Ύστερα άπό λίγο τόν έπιασε μια νάρκη γλυκειά. Τó μυαλό του εθάμνησε σιγά σιγά ένώ έσκέπτετο τά πιο ευχάριστα πράγματα, έσφιγγε τρυφερά τó χέρι της Ζόσιας.

«Όταν ó Βλαδίμηρος Πέτροβιτς άποκοιμηθῆ, ή Ζόσια σπκώθηκε έλαφρά άπό τόν καναπέ και άρχισε γυμνοποδη νά βηματίη σ'ό δωμάτιο... Προσπαθούσα να γλυστρά σιωπηλά πάνω σ'ό χαλί, εκτίταζε συχνά τόν Βλαδίμηρο για νά ιδῆ εάν κοιμόταν. Τó πρόσωπό της ήτο σνεσεπασμένο και τó φώς έερχινε μια σκληρή λάμψη επάνω του. Στάθηκε λίγες στιγμές όρθη κοντά σ'όν τρυφερό σάν να ήταν γυναίκα του :

Βλαδίμηρο Πέτροβιτς. Σ'ό βάθος τού μισοανοιγμένου του στόματος έλαμπε ένα δόντι χρυσό.

Έγύρισε, έπλησίασε σ'όν καναπέ, όπου ευρίσκετο τó τσαντάκι της και έβγαλε άπό μέσα ένα μικροσκοπικό ρεβόλβερ. «Όάν ύπνωτισμένη, τó έοφίξε δυνατά μέ' σ'ό χέρι της και έπλησίασε τόν Βλαδίμηρο Πέτροβιτς. Οι βόστρυχοι της εκινήθηκαν επάνω σ'ή όχη της και εγλύστρησαν κατά μήκος των μηρών της όταν έσοψε για ν' άκοιμηθῆ τó ρεβόλβερ σ'ό μέτωπό του. Την στιγμήν εκείνη, ó νέος εζήπνησε, εζ έντοικτον ίσως... Άλλά χωρίς να καταλάβῆ τί συνέβαινε, όλος άκόμη ευρισκόμενος σ'όν μαγικό κόσμο ένός ευχάριστον όνειρου, της χαμογέλασε, κατόπιν, τεντώνοντάς τά μέλη του, της ειπε με φωνή τρυφερή σάν να ήταν γυναίκα του :

— Ζόσια... Δέν άκουσε τόν κρότο της εκπυροσκορηόσεως... Σ'ό κορινθό, άντιχρυσαν εϋθής βήματα. Άνθρωποι έβγαλαν φωνές. Άρχισαν να χτυπούν με γρονθοκοπήματα την πόρτα. Η Ζόσια άνεσώκωσε βιαστικά τó χέρι τού Βλαδίμηρου Πέτροβιτς, τó άγκάλιασε και ειπε :

— Θά ζαναϊδώσ'ομε άμέσως, άγαπημένο μου. Και ένώ εκτυποούσαν και ή πόρτα έτριξε ύπό την πίεσιν τών άνθρώπων που ειχαν συρρέσει για νά ιδοῦν τί συνέβαινε, έπλησίασε τó παράθυρο και τó άνοιξε. Ο δροσερός όπαινός άέρας της χτύπησε τó πρόσωπο. Τά άστρα έλαμπαν άδύνατα σ'όν ούρανό. Ήκόνετο ó άδύρατος θόρυβος τού δρόμου...

Η Ζόσια έκανε ένα κίνημα άποχαιρετισμού, έσφίριξε την κοιλιά της σ'ό παράθυρο και έβγαλε την κάρτη τού περιτορφου σ'ό στόμα της. Μετά μια στιγμή, τά χέρια της κατέπεσαν, κρεμάμενα επάνω άπό τó δρόμο ώσάν σέ προσοχή...

Επάνω σ'ή γάχη της εφρικτασσαν άδύνατα οι βαρείες της πλεξούδες.

Μετφρ. Κ. Παράσχου

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ν' άγορσώμεν εις καλήν τιμήν τόμους τού «Ραιμαγιά», τού «Μη Χάνεσαι», τού «Αστρον», τών εφημεριδών «Ακρόπολις» και «Αστ», τού «Παλινθρόπου» και οίανδήποτε άλλων περιοδικών και εφημεριδών.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΑΝΖΑΝΑΡΕΣ

Στην Εύρώπη άκόμη δέν έπαισαν τά σχολία, και τ'αι κρίσεις για τó ζήτημα τών γυναικείων φουστανιών, που εγεννήθη εις τās Αθήνας.

Ένα Άγγλικό περιοδικό εκ της άφορμής αυτής άναφέρει διάφορα παραδείγματα μεταξυ τών όποιων πρωτεύουσα θέσιν, έχει τó γεφύρι τού Μανζαναρές ένός ξεροποτάμου της Ίσπανίας, που τόνον θύρωβο έκαμε σ'όν καιρό του, ώστε να τó παραλάβῆ και ή διεθνής αστυρα.

Ο Μανζαναρές αυτός εινε ένα ποτάμι, κοντά εις την Μαδριτην, κυρομοιωδες για την λειψυδρίαν του.

Φίλιππος ό Β' βασιλεύς της Ίσπανίας, για να φρανή, ίσως ότι κάτι κάνει και αυτός σ'όν τόπο του, και μήν έχοντας τί άλλο σοβαρό να κάνει, διάταξε και κατασκεύασαν σ'ό ξεροποτάμο αυτό, μία μεγαλοπρεπεστάτη... γέφυρα, την λεγομένην σήμερα, γέφυρα της Σεγοβίας, έργον τού διασημου δόν Ζουάν Ερρερα, κατά βασιλικήν επιθυριαν.

Ο φτωχός και πάντα σχεδόν ξηρός Μανζαναρές ήταν πάντοτε άντικείμενον σκαμμάτων και ευφυολογιών τών κατοίκων της Μαδριτης, φαντασθήτε λοιπόν τί έγεινε, μετά τó φριάσιμο της... τεραστίας ζεύξέως του...

Η γέφυρα δυσανάλογος, για τόν μικρό και άνυδρο ποτάμι, έκαμε γενικώς καμική την ύπαρξι του τόνον αυτού, όσον και εκείνων που τόν εγεφύρωσαν και ένέπνευσε κάθε αστυρογράφο άπό τόν κοινό μαρτάχο τού λαού, μέχρι τού Δουμά υιού.

Άφοϋ και βιβλίο Ίταλιστί, γραφέν ύπό τού Σικελιώτου Βαρόβρο Πογγέρο, εγράφη διά τόν ποταμόν αυτόν, που έτσι έγεινε πειó ένδοξος άπό πολλούς μεγάλους άνδρας της Έλλάδος.

Μεταφέρομεν, χάριν τών άναγνωστών τού «Μπουκέτου» μερικά άπό αυτά.

Οι κάτοικοι της Μαδριτης, συνείθιζαν πάντα, να λένε : — «Η γέφυρα αυτή, περιμένει τόν... ποταμόν, όπως οι Ίουδαίοι τόν Μεσσιάν».

Κάποιος άπό τούς ξένους πρεσβευτάς, τού όποιου ζητήθηκε ή γνώμη, για τó έργον τού Ερρερα, τή μεγαλοπρέπεια της γεφύρας, δηλαδή, άπήνησε :

— Τó ποτάμι χρειάζεται περισσότερο... νερό και όλιγοτέρη γέφυρα.

Ο Μέγας Λοπέξ δε Βέγα, ειπε σ'ούς κατοίκους της Μαδριτης :

— «Η πωλήσατε την γεφύραν σας, ή άγορσάτε ένα ποταμόν».

Ένας Γερμανός λογογράφος έγραψεν ότι προτιμάει τόν ποταμόν αυτόν, άπό κάθε άλλον γιατι αυτόν τόν περνάει, καθήμενος μέσα σ' ένα... άμάξι.

Ο Πρέσβυς της Όλλανδίας σ'ή Μαδριτη, ειπε σέ άνταποκρητή εφημεριδος της πατρίδος του, ότι :

— Μεγαλείτερο εινε τó μήκος τού όνόματος Μανζαναρές παρά τó... πλάτος τού ποταμού.

Ο Ίσπανός ποιητής Γκόγκορας, λέγει σέ μία στροφή τών ποιημάτων του.

— Γιατι αζάνεις και έλατισόσαι αιφνιδίως ; Γιατι χθές μόλις σέ δέκχινον, και σήμερα εισαι τόσο δερμτικός ;

Και άπαντά ό ποταμός :

— Χθές μ' έπιεν κάποιος γάϊδαρος σήμερα δέ μέ . . . . .

Έννοείται τó ύπόλοιπον.

Και άλλος Ίσπανός ποιητής ό Τίρσο δε Μόλινα, λέγει πρός τόν Μανζαναρές :

Καθώς ή Άλκάλια και ή Σαλαμάγκα και σύ, άν δέν εισαι Πανεπιστήμιον, εχεις διακοπές τó θέρος και Curso (μαθήματα, αλλά σ'ό Ίσπανικά σπμαίνει και ρετήμα) τόν χειμώνα !

Επίσης και ό Άλέξανδρος Δουμάς, όταν με τόν πατέρα του και άλλους φίλους περιόδευσαν την Ίσπανίαν, έπιγε να ιδῆ τó... όνομασ'ό ποτάμι και τó μεγαλοπρεπές γεφύρι του, εκεί έδιψασε και κάλασε ένα ύδροπάλην και ήπιε λίγο νερό.

Άμα ήπιε, έδωσε πάλι τó σταμνάκι τού νερού σ'όν νεροπουλητή, τόν επλήρωσε για όλόκληρο την ύδρια και τού ειπε :

— Ρίξε τó ρέστο σ'όν Μανζαναρές, θά ευχαριστηθῆ πολύ... Θά ξεδιψάσῆ !.

Και τó φινάλε ;

«Οτι δέν παίζουν μόνον «τά παιδιά» πάντοτε.

Ο Λόγιος

